

## Diktantas (1)

Vilkas avį a\_\_\_draskė. Buvo šiltas vakaras ir aplinkui ėmė zy\_\_\_ti uodai. Visi nutilo ir klausė nedrį\_\_\_dami vienas kitam pažvel\_\_\_ti į akis. Aš ugnelę įpūsiu ir žiburį vėl u\_\_\_side\_\_\_siu. Nieks tiesos neįsten\_\_\_s nugalėti. Nelinksma au\_\_\_ti ir gyventi vienam. Per karą miestas buvo a\_\_\_griautas. Plaukai, barzda a\_\_\_žėlė. Prie\_\_\_dėlis yra žodžio dalis, kuri eina prieš šaknį. O vasaros naktys, žvaigždėm nusa\_\_\_stytos. Jaunieji negalėjo vienas kitu a\_\_\_sidžiaugti. Šalikelės buvo apdai\_\_\_stytos jaonais medeliais. Brolis laišką įdėjo į voką ir užli\_\_\_dė. Nėra tokios jėgos, kuri mane paver\_\_\_tų. Karolis taip pat u\_\_\_simerkė, prisnūdo, bet užmi\_\_\_ti negalėjo. Medis ėmė žiedus krauti, vaisius meg\_\_\_ti. Jau trys dienos, kai jis a\_\_\_gulė. Saulelė ka\_\_\_dien vis kar\_\_\_čiau ir kar\_\_\_čiau kepina žemelę. Paukšteliai, su dainomis aukštai pasislėpę, irgi be rūpe\_\_\_čių šaltai sapnuodami miega. Arkliai prunk\_\_\_čia ir skliaudžia ausis. Kartais mėnulis nušvie\_\_\_davo tuščio lauko plotą. Debesų keliu skai\_\_\_čiuoju grį\_\_\_ta gulgės, gervės. Skarulis ėjo a\_\_\_žiūrėti plačių laukų. Eglė negalėjo i\_\_\_sikepti ragaišio. Ties tvarto durimis Balutis sta\_\_\_telėjo. Ne lengviau žin\_\_\_sniuoti buvo ir man. Spro\_\_\_sta obelys ir vyšnios. Visą naktį Povilas vartėsi ir negalėjo užmi\_\_\_ti. Skrandienė verkia džia\_\_\_smo ašaromis. Reikėjo pagaliau ry\_\_\_tis. Du dručiai krovėjai malkas mėtė lengvai, lyg de\_\_\_tukus. Grį\_\_\_ta Kęstutis ru\_\_\_sėjo pavakary iš miestelio. Pirmą kartą nedrąsu ant ledo žen\_\_\_ti – gali įlū\_\_\_ti. Var\_\_\_šai kiškėliai vis budi, lau\_\_\_dami netikėto u\_\_\_puolimo, ir taip įprato būti atviromis akimis, kad net miegodami neu\_\_\_simerkia. O pačiame to sąvartyno gale dry\_\_\_so kiaulė. Oi tu kiaule, kiaule, tave reikia užmušti už tokią eibę. Tikrai, galiu žie\_\_\_ti ragais, ir daugiau nesikelsi. Atsistojo

ant skardžio – žvil\_\_t į užutekį. Tada meška dar labiau suspaudė pirštus ir vargais negalais įmur\_\_dė leteną į drevę. I\_\_bertų riešutus, tačiau negali atgniau\_\_ti saujos. Meška net i\_\_sižiojo iš nustebimo. Paršelis iš džiausmo net kūliais apsivertė. O paskui a\_\_sikrenkštė ir ėmė žvy\_\_čioti, kiek gerklė išneša. Saulė neprasiskver\_\_s pro medžių tankumyną, ir ten perkentėsiu iki rudens. Nuslinko žiema į mišką, i\_\_sidriekė tankmėje. Aš matau, kad padariau jums rūpe\_\_čio ir dabar turite var\_\_ti. Ilgai ir sunkiai keliavęs pė\_\_čias Kasparas pavargo ir išalko.